

09/10/2023

Патријарх Порфирије: У храму Божјем сусрећемо се са Богом, али и међусобно да бисмо били једно у Христу и у вери

Беседа Патријарха српског г. Порфирија на светој Литургији после великог освећења храма Сабора Светог Јована Крститеља у насељу Макишке терасе

Радујемо се данас благодарећи свима онима који су уградили себе у изградњу овог храма најпре својим молитвама, једним Господе помилуј, својим духовним потребама, а онда и оним спољашњим, материјалним даром. Нека Господ свима узврати стоструко и да добро здравље, мир, унутрашњи мир у породици и сваки напредак. Нема веће радости за једну заједницу, за један град, за једно село, за један део града, за неко насеље од радости када се освећује место, када се освећује храм у којем ће се служити света Литургија празницима и недељом, у којем ће се Богу молити свештеник са својим народом свакодневно. Нема веће радости и нема већег благослова од тога.

Човек, наравно не треба доказивати да има тело, јесте материјално биће. Има своје спољашње, материјалне потребе, а добио је од Бога и способности да употребљавајући те способности може да одговори својим потребама, да ствара, да гради, да стиче, да има где да смести своју главу и главе својих породица, да има шта да стави на трпезу, да може да се брине о своме телесном здрављу. Сви знамо да имамо те потребе и сви знамо да имамо ту димензију свог живота и постојања. То је Богом створено и дато. То је благословено. Ми хришћани нисмо људи који презиру спољашње, телесно, материјално, јер знамо да је наше тело као и читава творевина дар Божји.

Исто тако знамо да све оно што стварамо и све наше спољашње потребе, оно што градимо и изграђујемо, све то може бити благословено само онда када је утемељено на духовном корену, на духовним вредностима, на Јеванђељу Христовом, на заповестима Божјим. Благословено је само онда када је обасјано благодаћу Божјом, јер поред те телесне стране нашег постојања имамо и унутрашњу духовну страну постојања. Из искуства знамо да понекад може бити да смо споља све уредили, да имамо довољно иметка, да имамо чак и дивну породицу, сагласје и слогу унутар породице, да смо здрави, а да у неким тренуцима, независно од тога, код људи се појављује дубока празнина, дубоки немир, јер вреба слутња да све има свој почетак и свој крај. Дакле, ми имамо и своје унутарње духовне потребе, имамо своје духовно биће, а те духовне потребе нису тек психологија, нису ствар нашег расположења, него се тичу смисла нашег постојања. Који је разлог и који је крајњи циљ нашег постојања и свега онога што је спољашње? На то питање одговор можемо добити само у храму Божјем.

Када се утемељимо, укоренимо у храму Божјем, у својој православној вери, у својој православној духовности, у молитви и духовном подвигу, онда ће и све оно што је споља, ако је хармонично, добити свој дубински, узвишенији

смисао и циљ, а ако није онако како бисмо желели и то ће добити неки свој значај. Препознаћемо, и у добру и у злу, присуство прста Божјег, благодати Његове. Знаћемо да је Бог Бог љубави и да нас Он руководи као мајка своје дете с љубављу, на најбољи могући начин, онако како је најбоље за нас, баш као што чине мајка и отац за своје децу, а чине најбоље што знају како би децу водили кроз разна искушења одрастања - од најранијег детињства, кроз адолесценцију, до зрелог доба.

Дакле, храм Божји, браћо и сестре, постоји као место нашег сусрета са Богом који је смисао, који је радост, без кога не можемо ниједан корак учинити, јер нисмо власници ни свог доласка у овај свет, свог рођења, нити живота, нити одласка из овог света. Нико нас није питао да ли да се родимо, као што нас нико ни не пита да ли желимо да одемо из овог света. Други управља тим најважнијим моментима нашег живота или боље рећи који управља сваким моментом нашег живота и баш због тога долазимо у свети храм, на свету Литургију, да се сретнемо са Богом у молитви, у смирењу, у покајању. Долазимо да видимо себе и да видевши себе у свему у чему нам је потребно допуњавање, усавршавање, узрастање, иштемо од Бога исто то за своје најмилије и најближе. Тамо где има вере, где има смирења, где има љубави Господ дејствује и то сви знамо. Бог је присутан и ослушкује наше срце. Због тога је важно да не будемо калкуланти и да пред лицем Христовим као пред огледалом не покушавамо да се скријемо од самих себе. Само онда када будемо искрени пред собом и пред Христом ћемо бити искрени и онда ће Он са нама и у нама и уместо нас чинити добро, онда када ми не можемо.

Браћо и сестре, радосни смо што смо осветили овај храм и што ће се од данас у њему, са благословом Божјим, служити света Литургија када год то предвиђа поредак наше Цркве. Од данас и ви, браћо и сестре, који сте овде у овом крају имаћете прилику да не морате да потезете до храма у Жаркову или неког другог храма, него да се овде организујете. Баш као што долазећи овде, у храм Божји, сусрећемо се са Богом, тако да се и међусобно овде сусрећемо, да у Христу, у вери, будемо једно. Ми данас знамо, вером и предањем наших отаца, да је вера православна, Црква Православна, она црвена нит, Аријаднина нит, која нас је кроз све лавиринте и беспућа историје, тешкоће, распећа, искушења, водила до наших дана. Колико је векова било да православни Срби нису имали државу? Распарчани у много држава највећим делом живели су у нехришћанској држави и нису имали једнака права са онима који су били друге вере или припадали другом народу. Штавише, неки су и поклекнули из редова нашег народа и напуштајући своју веру постајали припадници друге вере и постали други

народ. Међутим, огромна већина наше браће и сестара, предака наших, искључиво и само окупљајући се око олтара, око светог жртвеника, на светој Литургији, не само да су знали и исповедали ко су и шта су, него су и изграђивали себе и Бог их је чувао и сачувао и више од тога: учинио је да буду стваралачки народи у најтежим временима. Ево и до наших дана православна вера и Црква Православна учинила је и чини да будемо оно што јесмо.

Добри су примери и наша браћа и сестре у дијаспори. И они треба више да се слажу и да имају љубави и разумевања једни према другима. И они долазе у храм Божји да би били једно у Христу, једно у вери, један православни српски народ. Када кажем народ то важи не само за вас, браћо и сестре, него и за нас свештенике и епископе. Сви смо ми заправо народ Божји, Црква Христова. Може бити да неко има одговорније послушање, али као што каже данашње Јеванђеље, као што је Господ позвао апостоле није их позвао из стања духовне узвишености, него су они били на својим пословима и ситуација свакодневног живота их је позвала што значи да су та места, свакодневни живот и обични послови, места апостолства сваког од вас, тј. места сведочења управо те православне вере и предања Православне Цркве нашег народа.

Нека вас Господ све благослови и да се што је могуће чешће виђамо у овом храму, да благослови све вас који живите овде и да вам да мир, радост, љубав и изнад свега добру душу како бисмо душом и срцем и једним умом сви славили једног Господа и Спаситеља Исуса Христа сада и увек и у векове векова. Амин!

sps.rs <https://sps.rs/50669-2/>